

čemž byl kůň zasažen blatníkem automobilu a poraněn. Žalobu o náhradu škody pro cesní soud první stolice zamítl, odvolací soud uznal žalované povinnými nahraditi žalobkyni tři čtvrtiny způsobené škody.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaných.

Důvody :

Dovolatelé vytýkají pod dovolacím důvodem § 503 č. 4 c. s. ř., nesprávnost právního názoru odvolacího soudu, že podle § 2 vyhlášky místodržitelství ze dne 21. června 1886 č. 49165 č. 54 z. zák. českého jest předjížděti za všech okolností jen po pravé straně, ač skutečnosti, jež podle názoru prvního soudu odůvodňovaly předjetí po levé straně, ponechal odvolací soud netknuté. Než tyto výtky, i kdyby byly opodstatněny, nemohou přivoditi jinaké rozřešení sporu. Neboť, i kdyby byly zjištěny všechny okolnosti tak, jak se toho dovolatelé domáhají, a kdyby i jejich závěry byly správné, nemohly by vyvrátiti věcné rozhodnutí odvolacího soudu. Podle toho by tedy bylo zjištěno, že povoz žalobkyně jel levým kolem středem a pravým kolem v pravé polovici silnice a zbýval by po pravé straně při šířce silnice 9 m, při šířce auta 2.20 m, a při šířce povozu 1.46 m volný pruh silnice 84 cm, kdežto po levé straně by zbýval volný pruh silnice 2 m 30 cm a že řidič zmírnil rychlost při předjíždění na 10 km za hodinu. Přes to nebylo by lze uznati, že byl řidič oprávněn předjížděti po levé straně, poněvadž to, že jede povoz po pravé straně silnice, není o sobě již takovou »zvláštní okolností«, která by dle § 2 zmíněné vyhlášky č. 54/1886 z. zák. činila nutným předjížděti »výjimečně« po straně levé. Nutnost by nastala teprve tenkrát, až se řidič dáváním výstražných znamení přesvědčí, že povoz nemíní odbočiti do leva a že setrvá při dosavadní jízdě po pravé straně. Této odborné opatrnosti (§§ 1297, 1299 obč. zák.) řidič nedbal, neboť nebylo zjištěno, že vozka projevil znamením úmysl setrvati v dosavadním směru jízdy, a neměl proto řidič jistotu, že vozka neuhne do leva. Je-li tomu tak, měl řidič sečkati s předjížděním, až si zjedná jistotu, a zmírniti rychlost nejen na 10 km, nýbrž na takovou míru, (§ 45 min. nař. ze dne 26. dubna 1910 č. 8 ř. zák.), by jel za povozem tak dlouho, až bude nepochybné, že vozka o řidičově úmyslu předjetí po levé straně ví a s ním souhlasí. Nedbal-li řidič této opatrnosti a vozka uhnul do leva v době, kdy řidič již po levé straně předjížděl, a tím kůň žalobkyně byl zasažen, nemůže svalovati výlučně vinu na vozku a nevyvinil se úplně podle § 2 zák. o provozu silostrojů.

Čís. 11553.

Výpis z policejního automobilového rejstříku není veřejnou listinou, dosvědčující vlastnictví k autu.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1932, Rv I 2274/30.)

Žalobce domáhal se na žalovaných náhrady škody, tvrdě, že žalovaní byli majiteli automobilu, jímž byl žalobci způsoben úraz. Žaloba byla

zamítnuta soudy všech tří stolic. Nejvyšší soud uvedl v otázce, o níž tu jde, v

důvodech:

Dovolatel je na omylu, vytýkáje pod dovolacím důvodem § 503 čís. 4 c. ř. s., že odvolací soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru, máje za to, že Josef N. spoluvlastníkem auta v době srážky nebyl, ač dle výpisu z policejního rejstříku, který prý tvoří plný důkaz o spoluvlastnických poměrech k autu, jako spoluvlastník zapsán byl. Neboť listina vydaná veřejným úřadem podává podle § 292 c. ř. s. plný důkaz o jejím obsahu, jen byla-li vydána v mezích úředního oprávnění. Zápisem do rejstříku se nenabývá vlastnictví k autu, nýbrž zápis slouží jen evidenčním účelům a nespadá proto do úředního oprávnění rejstříkového úřadu vydávati potvrzení o vlastnictví k autu, nýbrž jen potvrzení o tom, co v rejstříku je zapsáno, a přísluší proto soudu zkoumati (§ 272 c. ř. s.), zda obsah rejstříku odpovídá skutečnosti. Opřel-li tedy odvolací soud zjištění, že žalovaní nebyli v den nehody spoluvlastníky auta nejen o výpisy z rejstříku, nýbrž i o výpovědi svědků a stran, hodnotil tím provedené důkazy a nelze to napadati žádným z dovolacích důvodů výčetmo § 503 c. ř. s. uvedených.

Čís. 11554.

Splnila-li matka manželského dítěte svůj smluvní závazek vyživovati dítě, nemůže se otec domáhati na ní odškodnění (§ 1042 obč. zák.) za to, že byl na návrh opatrovníka dítěte donucen, by i on přispíval na dítě.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1932, Rv I 442/31.)

Žaloba, již se domáhal žalobce na své rozvedené manželce zaplacení 4.600 Kč, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobce opřel žalobní nárok o to, že podle dohody, uzavřené dne 12. srpna 1924 mezi oběma stranami po dobrovolném rozvodu jejich manželství, mělo jejich nezletilé dítě Milada K-ová zůstatí ve výchově a výživě matky, žalované Filomeny K-ové, která se zároveň proti žalobci vzdala nároku na alimentární příspěvky pro dítě, že však na návrh opatrovníka dítěte bylo později žalobci pravoplatným usnesením opatrovníckého soudu uloženo, by přispíval na výživu a výchovu dítěte 200 Kč měsíčně, počínajíc 1. únorem 1928, a že z tohoto důvodu byl nucen zaplatiti na místě žalované na výživném za dobu od 1. února 1928 do 31. prosince 1929 4.600 Kč. Domáhá se nyní na žalované, by mu nahradila tuto částku, kterou prý za ni zaplatil na výživu dítěte. Je samozřejmé, že